

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2001

Utgiven i Helsingfors den 31 december 2001

Nr 1380—1386

INNEHÅLL

Nr	Sidan
1380	Lag om ändring av trafikförsäkringslagen 3789
1381	Lag om ändring av 2 kap. 2 § och 2 a kap. 11 § lagen om försäkringsbolag 3793
1382	Lag om ändring av 19 § lagen om utländska försäkringsbolag 3794
1383	Lag om företagshälsovård 3795
1384	Lag om ändring av 4 och 11 § lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden 3802
1385	Lag om ändring av folkhälsolagen 3803
1386	Lag om ändring av 29 a § sjukförsäkringslagen 3804

Nr 1380

Lag

om ändring av trafikförsäkringslagen

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till trafikförsäkringslagen av den 26 juni 1959 (279/1959) en ny 11 a § och ett nytt 3 a kap. som följer:

11 a §

Den skadelidande har med stöd av denna lag rätt att framställa ersättningsanspråk direkt till försäkringsgivaren.

3 a kap.

Ersättning för vissa trafikskador som inträffat utomlands

14 a §

Om ett finskt försäkringsbolag eller ett sådant försäkringsbolag från tredje land som avses i lagen om utländska försäkringsbolag (398/1995) har för avsikt att bedriva försäkring i enlighet med denna lag i Finland eller om ett finskt försäkringsbolag har för avsikt att i en annan EES-stat bedriva annan till

skadeförsäkringsklass 10 hörande försäkring än ansvarsförsäkring för fraktförare, skall bolaget utse en skaderegleringsrepresentant i varje annan EES-stat.

Skaderegleringsrepresentanten skall handlägga och reglera ersättningsanspråk till följd av trafikskador, då

1) trafikskadan har inträffat i en annan stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, nedan *EES-stat*, än den EES-stat där den skadelidande har sin boningsort eller i ett sådant tredje land vars nationella byrå enligt artikel 1.3 i rådets direktiv 72/166/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet har anslutit sig till grönakort-

RP 190/2001
TrUB 11/2001
RSv 149/2001

systemet och den skadelidande har sin boningsort i en EES-stat, eller

2) trafikskadan har orsakats genom användning av ett fordon som är försäkrat i och vars stadigvarande hemort finns i en annan EES-stat än den där den skadelidande har sin boningsort.

Bestämmelserna i 14 f—14 h och 14 m § skall tillämpas också när en trafikskada som avses i 2 mom. har orsakats genom användning av ett fordon som är försäkrat i eller vars stadigvarande hemort finns i den EES-stat där den skadelidande har sin boningsort.

Bestämmelserna i 14 m § skall tillämpas också när en trafikskada har inträffat i en annan EES-stat än i den EES-stat där den skadelidande har sin boningsort, och då trafikskadan har orsakats av ett fordon vars stadigvarande hemort finns i ett tredje land som avses i 2 mom. 1 punkten eller i ett annat tredje land.

14 b §

Skaderegleringsrepresentanten skall vara bosatt eller etablerad i den EES-stat där han är utsedd. Skaderegleringsrepresentanten kan arbeta för ett eller flera försäkringsbolag.

14 c §

Försäkringsbolag som avses i 14 a § skall utan dröjsmål meddela samtliga EES-staters informationscentrum enligt artikel 5 i rådets direktiv 2000/26/EG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon samt om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring) namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som de har utsett i enlighet med 14 a § samt ändringar i dessa uppgifter.

14 d §

För handläggning och reglering av ersättningsanspråk som avses i 14 a § 2 mom. skall skaderegleringsrepresentanten ha befogenhet att företräda det försäkringsbolag som är ersättningsansvarigt för trafikskadan och befogenhet att betala skadeersättningar.

Skaderegleringsrepresentanten måste kunna sköta de uppgifter som avses i 1 mom.

på det eller de språk som är officiella i den EES-stat där den skadelidande har sin boningsort.

14 e §

Ett försäkringsbolag eller dess skaderegleringsrepresentant som avses i 14 a § skall inom tre månader från den dag då den skadelidande framställde sitt ersättningsanspråk ersätta trafikskada som avses i 14 a § 2 mom. eller lämna ett motiverat ersättningsanbud i sådana fall då ersättningsansvaret inte bestrids och om skadornas storlek har bestämts.

Om ersättningsansvaret bestrids helt eller delvis eller om det inte klart har fastställts eller om skadornas storlek inte har bestämts i sin helhet, skall försäkringsbolaget eller dess skaderegleringsrepresentant inom den tid som nämns i 1 mom. lämna ett motiverat svar på ersättningsanspråket.

På försenad ersättning skall betalas dröjsmålsränta enligt räntelagen.

Om försäkringsbolaget eller dess skaderegleringsrepresentant inte iakttar de bestämmelser som avses i 1—3 mom., kan Försäkringsinspektionen vidta sådana tillsynsåtgärder mot försäkringsbolaget som föreskrivs i 14 kap. lagen om försäkringsbolag (1062/1979) eller i 7 kap. lagen om utländska försäkringsbolag.

14 f §

I Finland fungerar Trafikförsäkringscentralen som det informationscentrum som avses i artikel 5 i fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring.

14 g §

För att trygga de skadelidandes intressen och säkra en snabb tillgång till information i sådana trafikskadefall som avses i 14 a §, samlar Trafikförsäkringscentralen in och sprider information som har betydelse för erhållande av trafikförsäkringsersättning samt hjälper behöriga personer att få sådan information.

I det syfte som anges i 1 mom. skall Trafikförsäkringscentralen ordna speciellt sammanställningen och spridningen av information om

1) registernummer för motorfordon som är registrerade i Finland,

2) nummer på trafikförsäkringsavtal,
3) datum då försäkringsskyddet slutade gälla, om försäkringens giltighetstid har löpt ut,

4) numret på det gröna kortet eller gränsförsäkringen, om fordonet omfattas av något sådant dokument,

5) de ovan i 14 a § nämnda försäkringsbolagen och de av dessa utsedda skaderegleringsrepresentanterna, och om

6) fordon som enligt 15 § 1 mom. är undantagna från trafikförsäkringsskyldigheten.

Trafikförsäkringscentralen har rätt att av de myndigheter eller försäkringsbolag som svarar för anskaffningen eller arkiveringen av den information som avses i 2 mom. få informationen i sju år efter att fordonet har avregistrerats eller försäkringsavtalet har upphört att gälla.

14 h §

Trafikförsäkringscentralen för register över de i EES-staterna etablerade försäkringsbolagens skaderegleringsrepresentanter.

Den skadelidande har rätt att i sju år efter trafikskadan utan dröjsmål få information från Trafikförsäkringscentralen om försäkringsföretaget, om försäkringsavtalets nummer och om försäkringsföretagets skaderegleringsrepresentant, i det fall att

- 1) den skadelidande är bosatt i Finland,
- 2) fordonet som orsakat skadan är registrerat i Finland, eller i det fall att
- 3) trafikskadan har inträffat i Finland.

Trafikförsäkringscentralen skall ge den skadelidande namn och adress på det skadevällande fordonets ägare eller registrerade innehavare, om den skadelidande har grundad anledning att få denna information.

Trafikförsäkringscentralen skall samarbeta med andra EES-staters informationscentra för att förse dem med sådan information som avses i 2 mom. eller för att från andra EES-staters informationscentra skaffa motsvarande information till den skadelidande.

Om det fordon som har orsakat trafikskadan är undantaget från försäkringsskyldighet, skall Trafikförsäkringscentralen på begäran av den skadelidande underrätta honom om den myndighet som är ersättningsansvarig för den trafikskada som fordonet orsakat.

14 i §

I Finland fungerar Trafikförsäkringscentralen som det skadeersättningsorgan som avses i fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring.

14 j §

En skadelidande med boningsort i Finland kan vid skador som avses i 14 a § 2 mom. framföra sitt ersättningsanspråk till Trafikförsäkringscentralen,

1) om försäkringsbolaget för det fordon vars användning orsakade skadan eller dess skaderegleringsrepresentant inom tre månader från det att den skadelidande framförde sitt ersättningsanspråk till försäkringsbolaget eller dess skaderegleringsrepresentant inte har lämnat ett motiverat svar på ersättningsanspråket, eller

2) om försäkringsbolaget har underlåtit att utse en skaderegleringsrepresentant i Finland i enlighet med artikel 4.1 i fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring; den skadelidande får emellertid inte framföra ersättningsanspråk till skadeersättningsorganet om han har framfört ett ersättningsanspråk direkt till försäkringsbolaget för det fordon vars användning orsakade skadan och om han har mottagit ett motiverat svar inom tre månader efter det att han framförde anspråket.

Trafikförsäkringscentralen kan inte behandla ersättningsanspråket, om den skadelidande har anhängiggjort ersättningsärendet mot försäkringsbolaget vid en allmän domstol.

14 k §

Trafikförsäkringscentralen skall vidta åtgärder för behandling av ett ersättningsärende inom två månader från det att den skadelidande framförde sitt ersättningsanspråk enligt 14 j §. Centralen får inte fortsätta behandlingen av ersättningsärendet, om försäkringsbolaget eller dess skaderegleringsrepresentant under behandlingen av ärendet lämnar ett motiverat svar på ersättningsanspråket.

Trafikförsäkringscentralen skall omedelbart lämna meddelande om ett ersättningsanspråk och om sin avsikt att besvara det inom två månader. Meddelandet skall ges till

- 1) försäkringsbolaget för det fordon vars

användning har orsakat skadan eller till bolagets skaderegleringsrepresentant,

2) skadeersättningsorganet i den EES-stat där det försäkringsföretag som har beviljat trafikförsäkringen är etablerat, och

3) den som orsakade skadan, om denne är känd för Trafikförsäkringscentralen.

14 l §

Trafikförsäkringscentralen har rätt att kräva tillbaka utbetald ersättning av skadeersättningsorganet i den EES-stat där det försäkringsbolag som har ingått försäkringsavtalet är etablerat.

Om det ersättningsskyldiga försäkringsbolag som har ingått försäkringsavtalet är etablerat i Finland och om skadeersättningsorganet i den EES-stat där den skadelidande är bosatt har betalat ersättningen, skall Trafikförsäkringscentralen betala motsvarande belopp till skadeersättningsorganet i den nämnda medlemsstaten. Härvid övertar Trafikförsäkringscentralen den skadelidandes rätt till ersättning av den som orsakat skadan eller av dennes försäkringsbolag, i den mån som den nämnda EES-statens skadeersättningsorgan har betalat ersättning för skadan.

14 m §

Om det inte är möjligt att identifiera det

fordon som orsakat en trafikskada enligt 14 a § eller om det inom två månader efter skadefallet är omöjligt att identifiera det ersättningsskyldiga försäkringsbolaget, kan en skadelidande som är bosatt i Finland ansöka om ersättning hos Trafikförsäkringscentralen. Centralen har då rätt att under de förutsättningar som anges i 14 l § få tillbaka den ersättning den utbetalat som följer:

1) om försäkringsföretaget inte kan identifieras, av den i 17 § 1 mom. avsedda nationella garantifonden i den EES-stat, där fordonet som orsakat skadan har stadigvarande hemort,

2) om fordonet inte kan identifieras, av den nationella garantifonden i den EES-stat där skadan inträffade, eller

3) om det rör sig om ett fordon från tredje land, av den nationella garantifonden i den EES-stat där skadan inträffade.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Om ikraftträdandet av 14 i—14 m § bestäms genom förordning av statsrådet.

Genom förordning av statsrådet bestäms om den tidpunkt då de skaderegleringsrepresentanter som avses i 14 a § 1 mom. senast skall utses och den information som avses i 14 c § skall ges.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 1381

L a g**om ändring av 2 kap. 2 § och 2 a kap. 11 § lagen om försäkringsbolag**

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
 fogas till 2 kap. 2 § lagen den 28 december 1979 om försäkringsbolag (1062/1979), sådant detta lagrum lyder i lagarna 389/1995 och 611/1997, ett nytt 3 mom. i stället för det 3 mom. som upphävts genom sistnämnda lag, och till 2 a kap. 11 §, sådan den lyder i nämnda lag 389/1995 och i lag 79/1999, ett nytt 4 mom. som följer:

2 kap.

Försäkringsbolags bildande

2 §

Om en koncessionsansökan gäller annan till skadeförsäkringsklass 10 hörande försäkring än ansvarsförsäkring för fraktförare, skall i ansökan i enlighet med 14 a § trafikförsäkringslagen (279/1959) uppges namnen och adresserna på de skaderegleringsrepresentanter som utses i alla andra EES-stater.

2 a kap.

Bedrivande av direkt försäkring utomlands

11 §

Den skaderegleringsrepresentant som avses i 14 a § trafikförsäkringslagen skall i den EES-stat för vilken han utsetts sköta också det ersättningsombuds uppgifter som avses i 3 mom., om försäkringsbolaget har underlåtit att utse ett ersättningsombud.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President**TARJA HALONEN**Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 1382

L a g

om ändring av 19 § lagen om utländska försäkringsbolag

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 19 § lagen den 17 mars 1995 om utländska försäkringsbolag (398/1995) ett nytt
3 mom., varvid det nuvarande 3 mom. blir 4 mom., som följer:

19 §

Koncession

i ansökan i enlighet med 14 a § trafikförsäkringslagen (279/1959) uppges namnen och adresserna på de skaderegleringsrepresentanter som utses i alla andra EES-stater.

Om en koncessionsansökan gäller annan till skadeförsäkringsklass 10 hörande försäkring än ansvarsförsäkring för fraktförare, skall

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Majja Perho*

Nr 1383

L a g

om företagshälsovård

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Lagens syfte

I denna lag föreskrivs om arbetsgivarens skyldighet att ordna företagshälsovård och om innehållet i och genomförande av företagshälsovård.

Syftet med lagen är att arbetsgivaren, arbetstagarna och företagshälsovården tillsammans främjar

- 1) förebyggandet av sjukdomar och olycksfall i anslutning till eller som följd av arbetet,
- 2) hälsa och säkerhet i arbetet och arbetsmiljön,
- 3) arbetstagarnas hälsa och arbets- och funktionsförmåga i olika arbetslivsskeden, samt
- 4) verksamheten bland de anställda.

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på arbete där arbetsgivaren är skyldig att iaktta lagen om skydd i arbete (299/1958).

När företagshälsovård ordnas för företagare och andra som utför eget arbete iakttas i tillämpliga delar bestämmelserna i denna lag.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *företagshälsovård* sådan verksamhet som utövas av yrkesutbildade personer och sakkunniga inom företagshälsovården som enligt vad som föreskrivs skall ordnas av arbetsgivaren och som främjar förebyggandet av sjukdomar och olycksfall i anslutning till eller som följd av arbetet, hälsa och säkerhet i arbetet och arbetsmiljön, verksamheten bland de anställda samt arbetstagarnas hälsa och arbets- och funktionsförmåga,

2) *verksamhet för bevarande av arbetsförmågan* planmässig och målinriktad verksamhet som genomförs i samarbete och som inriktar sig på arbetet, arbetsförhållandena och arbetstagarna och genom vilken företagshälsovården för sin del främjar och stöder arbets- och funktionsförmågan för personer i arbetslivet,

3) *producenter av företagshälsovårdstjänster* organisationer eller personer som i enlighet med 7 § i denna lag har hand om

företagshälsovård som är obligatorisk eller frivillig för arbetsgivaren,

4) *yrkesutbildade personer inom företagshälsovården* i lagen om yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården (559/1994) avsedda yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården som har behörighet som specialist inom företagshälsovården eller som annan legitimerad läkare eller som hälsovårdare och har den utbildning som behövs för att företagshälsovården skall kunna genomföras,

5) *sakkunnig inom företagshälsovården* personer som har behörighet som fysioterapeut eller psykolog och tillräckliga kunskaper om företagshälsovård eller utbildning i arbetshygien, ergonomi, teknisk utbildning eller utbildning inom en annan motsvarande bransch och tillräckliga kunskaper om företagshälsovård eller behörighet som annan specialist än inom företagshälsovården,

6) *företagare och andra som utför eget arbete* en person som avses i lagen om pension för företagare (468/1969) eller lagen om pension för lantbruksföretagare (467/1969), samt med

7) *god företagshälsovårdspraxis* de allmänna principer som skall följas när det gäller att ordna, genomföra och utveckla företagshälsovården enligt denna lag och med hänsyn till kunskapen och erfarenheten beträffande arbetshälsa och de allmänna företagshälsovårdsprinciperna.

Genom förordning av statsrådet kan närmare bestämmelser utfärdas om den utbildning som avses i 1 mom. 4 punkten och sådana tillräckliga kunskaper som avses i 1 mom. 5 punkten och sådana principer för genomförande av god företagshälsovårdspraxis som avses i 1 mom. 7 punkten.

2 kap.

Arbetsgivarens skyldigheter

4 §

Ordnanande av företagshälsovård

Arbetsgivare skall på sin bekostnad ordna företagshälsovård för att förebygga och bekämpa risker och olägenheter för hälsan som

beror på arbetet och arbetsförhållandena samt för att skydda och främja arbetstagarnas säkerhet, arbetsförmåga och hälsa.

Företagshälsovården skall ordnas och genomföras i den omfattning som påkallas av arbetet, arbetsarrangemangen, personalen, förhållandena på arbetsplatsen och förändringar i dem, enligt vad som föreskrivs i denna lag.

5 §

Yrkesutbildade personer och sakkunniga inom företagshälsovården

Arbetsgivaren skall i tillräcklig utsträckning anlita yrkesutbildade personer inom företagshälsovården och sådana sakkunniga som dessa anser nödvändiga i frågor som gäller planering, genomförande samt utvecklande och uppföljning av företagshälsovården enligt vad som behövs för att företagshälsovården skall kunna genomföras i enlighet med god företagshälsovårdspraxis.

Yrkesutbildade personer och sakkunniga inom företagshälsovården skall i yrkeshänseende vara oberoende av arbetsgivarna, arbetstagarna och deras företrädare, och de skall ha sådan behörighet som avses i 3 § i denna lag samt kunskaper och färdigheter som upprätthållits genom tillräcklig kompletterande utbildning.

Arbetsgivaren för en yrkesutbildad person eller sakkunnig inom företagshälsovården är skyldig att se till att dessa i tillräcklig utsträckning, dock minst vart tredje år, deltar i kompletterande utbildning som upprätthåller yrkesskickligheten. Skyldigheten att delta i kompletterande utbildning gäller även yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården som arbetar som självständiga yrkesutövare i företagshälsovårdsuppgifter.

Social- och hälsovårdsministeriet kan meddela anvisningar om den kompletterande utbildningens innehåll, art och omfattning samt om ordnande av kompletterande utbildning.

6 §

Avtal om företagshälsovårdstjänster

Arbetsgivaren och den som producerar

företagshälsovårdstjänster skall ingå ett skriftligt avtal om ordnande av företagshälsovård, varav framgår de allmänna arrangemangen inom företagshälsovården samt tjänsternas innehåll och omfattning. Om omständigheterna förändras väsentligt, skall avtalet ses över.

Om arbetsgivaren själv ordnar företagshälsovårdstjänster, skall arbetsgivaren beskriva de omständigheter som avses i 1 mom. på lämpligt sätt.

Genom förordning av statsrådet kan föreskrivas närmare om innehållet i avtal om ordnande av företagshälsovård.

7 §

Produktion av tjänster

Arbetsgivaren kan ordna sådana företagshälsovårdstjänster som avses i denna lag genom att

1) skaffa de tjänster han behöver från en sådan hälsovårdscentral som avses i folkhälso lagen (66/1972),

2) själv eller tillsammans med andra arbetsgivare ordna de företagshälsovårdstjänster han behöver, eller

3) skaffa de tjänster han behöver från någon annan verksamhetsenhet eller person som har rätt att producera företagshälsovårdstjänster.

8 §

Samarbete

När arbetsgivaren bereder beslut som är nödvändiga för att företagshälsovården skall kunna genomföras, skall arbetsgivaren samarbeta med arbetstagarna eller deras företrädare i frågor som ansluter sig till de allmänna riktlinjerna för ordnande av företagshälsovård på arbetsplatsen och till planeringen av verksamheten inklusive verksamhetsplanen för företagshälsovården, företagshälsovårdens innehåll och omfattning samt till utvärderingen av genomförandet och verkningarna av företagshälsovården och i tillräckligt god tid

ge arbetstagarna eller deras företrädare de uppgifter som är nödvändiga för att ärendena skall kunna behandlas.

Innan arbetsgivaren fattar beslut om inledande eller ändring av den verksamhet som avses i 12 och 14 § eller om någon annan väsentlig omständighet som inverkar på ordnandet av företagshälsovården, skall saken behandlas i den arbetarskyddskommission som avses i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (131/1973) eller vid något annat ersättande samarbetsförfarande eller, om det inte finns någon arbetarskyddskommission eller ersättande samarbetsförfarande, tillsammans med arbetarskyddsfullmäktigen. Om en arbetarskyddsfullmäktig inte har valts på arbetsplatsen, behandlas ärendena i mån av möjlighet tillsammans med personalen.

Arbetstagarna och deras företrädare har rätt att lägga fram förslag till utvecklande av företagshälsovården. Förslagen och åtgärder som behövs med anledning av dem skall behandlas vid samarbetsförfarande enligt vad som bestäms i 1 mom.

9 §

Ersättande av kostnaderna för företagshälsovård

Arbetsgivare, företagare och andra som utför eget arbete har rätt till ersättning för kostnaderna för ordnande av företagshälsovård enligt denna lag och annan hälso- och sjukvård enligt vad som föreskrivs i sjukförsäkringslagen (364/1963).

10 §

Skydd av arbetstagare

Om en hälsoundersökning av arbetstagaren visar att denne på grund av personliga hälsoegenskaper är uppenbart utsatt för hälso- och sjukfaror i arbetet, får arbetstagaren inte anlitas för sådant arbete.

3 kap.

Allmänna principer för företagshälsovården, genomförande av företagshälsovården samt dess innehåll

11 §

Verksamhetsplan för företagshälsovården

Arbetsgivaren skall ha en skriftlig verksamhetsplan för företagshälsovården som skall innehålla de allmänna målen för företagshälsovården samt de behov som grundar sig på förhållandena på arbetsplatsen och de åtgärder som föranleds av dessa med beaktande av vad som föreskrivs i 1, 4 och 12 §. Verksamhetsplanen skall årligen ses över på grundval av arbetsplatsbesök och andra utredningar som utförs inom företagshälsovården.

I verksamhetsplanen skall i tillräcklig utsträckning beaktas tvärvetenskaplig information om sambanden mellan arbete och hälsa samt om arbetets hälsoeffekter.

Verksamhetsplanen för företagshälsovården kan utgöra en del av det verksamhetsprogram för arbetarskyddet som avses i lagen om skydd i arbete eller något annat utvecklingsprogram eller någon annan utvecklingsplan som arbetsgivaren gjort upp.

12 §

Företagshälsovårdens innehåll

Till företagshälsovård som arbetsgivaren enligt 4 § skall ordna hör i enlighet med god företagshälsovårdspraxis att

1) utreda och utvärdera hälsan och säkerheten i arbetet och arbetsförhållandena genom upprepade arbetsplatsbesök och andra metoder inom företagshälsovården med beaktande av exponeringarna på arbetsplatsen, arbetets belastning, arbetsarrangemangen samt risken för olycksfall och våld liksom även beaktande av dessa faktorer då arbetet, arbetsmetoderna och arbetslokalerna planeras samt vid förändringar i arbetsförhållandena,

2) utreda, utvärdera och följa risker och men för hälsan till följd av arbetet, arbetstagarnas hälsotillstånd samt arbets- och funktionsförmågan inklusive särskild risk för

ohälsa på grund av arbetet och arbetsmiljön samt hälsoundersökningar som följer av ovan nämnda omständigheter med beaktande av arbetstagarens individuella egenskaper,

3) lägga fram åtgärdsförslag i syfte att förbättra hälsan och säkerheten i arbetet, vid behov för att anpassa arbetet till arbetstagarens förutsättningar, för att bevara och främja arbetstagarnas arbets- och funktionsförmåga samt för att följa hur åtgärdsförslagen genomförs,

4) ge information, råd och vägledning i frågor som gäller hälsan och säkerheten i arbetet samt arbetstagarnas hälsa inklusive en utredning som arbetsgivaren av grundad anledning begär om sin arbetsbelastning,

5) följa upp och främja en handikappad arbetstages möjligheter att klara sig i arbetet med beaktande av arbetstagarens förutsättningar vad hälsan beträffar, ge råd om rehabilitering och hänvisa till vård eller medicinsk eller yrkesinriktad rehabilitering,

6) samarbeta med representanter för den övriga hälso- och sjukvården, arbetsförvaltningen, utbildningsförvaltningen, socialförsäkringen och socialvården och arbetarskyddsmyndigheterna; vid behov med dem som producerar företagshälsovårdstjänster för arbetsgivarna vid en gemensam arbetsplats och med andra nödvändiga samarbetsparter,

7) delta i ordnande av förstahjälpen enligt 36 § lagen om skydd i arbete,

8) som en del av de uppgifter inom företagshälsovården som definieras i denna lag för sin del planera och genomföra åtgärder som bevarar och främjar arbetsförmågan och som vid behov omfattar en utredning av rehabiliteringsbehovet, samt

9) utvärdera och följa företagshälsovårdens kvalitet och effektivitet.

De uppgifter som avses i 1 mom. genomförs i tillämpliga delar i samarbete med ledningen, linjeorganisationen, personalförvaltningen och samarbetsorganisationerna.

För att utreda hälsofaktorer som orsakar särskild fara för ohälsa eller har omfattande verkningar på en gemensam arbetsplats, skall arbetsgivarna genom att anlita sakkunskapen inom företagshälsovården samarbeta enligt vad som föreskrivs särskilt.

Genom förordning av statsrådet föreskrivs närmare om de som sedvanliga betraktade

metoder och sätt som används vid fullgörandet av de uppgifter som avses i 1 mom.

13 §

Arbetstagarens skyldighet att delta i hälsoundersökning

En arbetstagare får inte utan grundad anledning vägra delta i en hälsoundersökning enligt denna lag som är nödvändig vid placering i arbete eller under arbetets gång.

1) för att utreda hans eller hennes hälsa i sådant arbete eller sådan arbetsmiljö som medför särskild risk för insjuknande, eller

2) för att utreda hans eller hennes arbets- eller funktionsförmåga på grund av krav som beror på arbetet och som riktar sig mot hälsan.

Hälsoundersökningen skall utföras i samförstånd med arbetstagaren på det sätt som föreskrivs i 6 § lagen om patientens ställning och rättigheter (785/1992).

14 §

Övriga hälso- och sjukvårdstjänster

Arbetsgivare kan utöver de tjänster som avses i 12 § ordna sjukvårdstjänster och andra hälsovårdstjänster för sina arbetstagare.

4 kap.

Behandling av uppgifter inom företagshälsovården

15 §

Arbetsgivarens skyldighet att lämna ut uppgifter

Arbetsgivaren skall lämna yrkesutbildade personer och sakkunniga inom företagshälsovården sådana uppgifter om arbetet, arbetsarrangemangen, yrkessjukdomar, olycksfall i arbetet, personalen, förhållandena på arbetsplatsen och förändringar i dessa samt om andra därmed jämförbara faktorer som behövs för att de risker och men för hälsan som arbetstagarna orsakas av arbetet skall kunna bedömas och förebyggas.

16 §

Arbetstagarens skyldighet att ge uppgifter

Arbetstagaren skall på begäran ge den som producerar företagshälsovårdstjänster uppgifter om de hälsoriskfaktorer som han eller hon observerat på arbetsplatsen.

17 §

Skyldigheten för producenter av företagshälsovårdstjänster att ge råd och lämna ut uppgifter

Producenten av företagshälsovårdstjänster skall lämna arbetstagarna och arbetsgivaren behövliga uppgifter om de risker och men för hälsan som förekommer i arbetet och i förhållandena på arbetsplatsen samt om hur de kan förebyggas. Till arbetstagaren skall ges uppgifter om de hälsoundersökningar som denna deltagit i inom företagshälsovården, deras syfte, resultat och tolkningar samt om annat innehåll i företagshälsovården.

Arbetsgivaren, arbetsplatsens arbetarskyddskommission och arbetarskyddsfullmäktigen har rätt att av personer som är verksamma i uppgifter inom företagshälsovården få sådana uppgifter som de fått på grund av sin ställning och som är av betydelse med tanke på utvecklandet av arbetstagarnas hälsa och av sunda förhållanden på arbetsplatsen.

18 §

Utlämnande av sekretessbelagda uppgifter

Uppgifter som enligt lag är sekretessbelagda får inte röjas, om inte den i vars intresse tystnadsplikten har bestämts ger sitt samtycke enligt vad som bestäms särskilt. En företagshälsovårdsläkare anställd hos den som producerar företagshälsovårdstjänster får utan hinder av bestämmelserna om sekretess för journalhandlingar i lagen om patientens ställning och rättigheter

1) till arbetsgivaren i arbeten som orsakar särskild risk för ohälsa lämna ett skriftligt utlåtande om slutsatserna av hälsoundersökningarna samt om arbetarskyddsåtgärder som är befogade på basis av dessa till den del de

hänför sig till arbetarskydd och företagshälsovård,

2) till arbetarskyddsmyndigheten och till en sådan sakkunnig som avses i 1 § 2 mom. lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden för tillsynen över arbetarskyddet lämna ett i 1 punkten avsett utlåtande, samt

3) till den som producerar företagshälsovårdstjänster på dennes begäran för uppföljning av hälsorisk lämna ut uppgifter om hälsoundersökningarna av en arbetstagare som varit patient, när denne övergått från ett arbete som medför särskild risk för ohälsa till ett på samma sätt farligt arbete hos en annan arbetsgivare, förutsatt att ansvaret för företagshälsovården hos denna arbetsgivare ligger hos den producent av företagshälsovårdstjänster som begärt uppgifterna.

19 §

Läkarutlåtande som lämnas till arbetsgivaren

Arbetsgivaren får utan hinder av 8 § 2 mom. lagen om integritetsskydd i arbetslivet (477/2001) för att företagshälsovårdsuppgifter enligt denna lag skall kunna genomföras till den som producerar företagshälsovårdstjänster lämna ett läkarintyg eller läkarutlåtande om arbetsförmågan som arbetstagaren lämnat till arbetsgivaren, om inte arbetstagaren har motsatt sig detta.

20 §

Myndigheternas rätt att få uppgifter

Social- och hälsovårdsministeriet och den sakkunniginrättning som utsetts av ministeriet har rätt att av enheter för hälso- och sjukvård och yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården, vilka sköter genomförandet av företagshälsovården, få uppgifter som är nödvändiga för skötseln av uppgifterna enligt denna lag.

21 §

Upprättande och förvaring av handlingar inom företagshälsovården

Beträffande upprättande och förvaringsti-

der för journalhandlingar inom företagshälsovården gäller vad som föreskrivs i lagen om patientens ställning och rättigheter.

Social- och hälsovårdsministeriet kan meddela anvisningar om upprättande av handlingar inom företagshälsovården.

5 kap.

Särskilda bestämmelser

22 §

Delegationen för företagshälsovård

För planering och utvecklande av företagshälsovården finns i samband med social- och hälsovårdsministeriet en delegation för företagshälsovård, om vars sammansättning, uppgifter och verksamhet föreskrivs närmare genom förordning av statsrådet.

23 §

Straff

En arbetsgivare eller en företrädare för denne som uppsåtligen eller av oaktsamhet underlåter att iaktta vad som i 8 § 2 mom. föreskrivs om samarbete, skall för *brott mot samarbetsskyldigheten inom företagshälsovården* dömas till böter.

En arbetsgivare eller en företrädare för denne som uppsåtligen eller av oaktsamhet underlåter att iaktta vad som i 4 § 1 mom. föreskrivs om ordnande av företagshälsovårdstjänster eller inte följer arbetarskyddsmyndighetens beslut om innebörden av skyldigheten att ordna företagshälsovård, skall för *underlåtelse att ordna företagshälsovårdstjänster* dömas till böter.

Om straff för brott mot arbetarskyddsföreskrifterna och för orsakande av bristfärlighet eller missförhållande som strider mot arbetarskyddsföreskrifterna eller möjliggörande av att ett sådant tillstånd fortgår föreskrivs i 47 kap. 1 § strafflagen (39/1889).

Innan allmänna åklagaren väcker åtal för brott mot denna lag eller med stöd av den utfärdade bestämmelser, skall åklagaren, om inte arbetarskyddsmyndigheten anmält brottet för väckande av åtal, inhämta utlåtande i saken av nämnda myndighet. Allmänna åk-

lagaren skall i god tid innan åtalsärendet tas upp till behandling i domstol underrätta arbetarskyddsmyndigheten i fråga om detta.

24 §

Övervakning

Social- och hälsovårdsministeriet och länsstyrelsen skall, enligt vad som föreskrivs särskilt, i medicinskt hänseende övervaka den verksamhet som utövas samt innehållet i de företagshälsovårdstjänster som tillhandahålls av hälsovårdscentraler, enheter som producerar företagshälsovårdstjänster och yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården vilka sköter genomförandet av den företagshälsovård som enligt denna lag och med stöd av den utfärdade bestämmelser skall ordnas av arbetsgivaren.

Arbetarskyddsmyndigheterna skall, i enlighet med vad som föreskrivs i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden, se till att arbetsgivaren har ordnat sådan företagshälsovård som avses i denna lag eller med stöd av den utfärdade bestämmelser.

Har arbetsgivaren underlåtit att ordna företagshälsovårdstjänster som enligt denna lag eller med stöd av den utfärdade bestämmelser är arbetsgivarens skyldighet, och uppstår det oenighet om innebörden av denna skyldighet, skall arbetarskyddsmyndigheten, innan den fattar i lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden avsett beslut som är förpliktande för

arbetsgivaren, inhämta utlåtande av social- och hälsovårdsministeriet eller inrättning eller myndighet som ministeriet utsett.

Angående övervakning av den verksamhet som avses i 14 § föreskrivs särskilt.

25 §

Framläggning av författningar och avtal eller beskrivningar som gäller företagshälsovård

För arbetstagarna skall på arbetsplatsen hållas framlagda denna lag och med stöd av den utfärdade författningar, det mellan arbetsgivaren och den som producerar företagshälsovårdstjänster ingångna avtalet om ordnande av företagshälsovård eller arbetsgivarens beskrivning av företagshälsovård som han själv har ordnat, samt den arbetsplatsutredning som avses i 12 § 1 mom. 1 punkten.

26 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002. Genom denna lag upphävs lagen den 29 september 1978 om företagshälsovård (743/1978) jämte ändringar.

De yrkesutbildade personer och sakkunniga inom hälso- och sjukvården som när denna lag träder i kraft är behöriga att arbeta inom företagshälsovården är utan hinder av bestämmelserna i denna lag alltjämt behöriga för nuvarande och motsvarande uppgifter inom företagshälsovården.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Osmo Soininvaara*

Nr 1384

L a g**om ändring av 4 och 11 § lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden**

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 16 februari 1973 om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (131/1973) 4 § 1 mom. 5 och 6 punkten och 11 § 1 mom., av dessa lagrum 4 § 1 mom. 6 punkten sådan den lyder i lag 510/1993, samt
fogas till 4 § 1 mom., sådant det lyder delvis ändrat i sistnämnda lag, en ny 7 punkt som följer:

4 §

Förrättare av inspektion eller undersökning äger rätt:

5) att till påseende erhålla byggnads- eller ändringsplan jämte ritningar angående arbetslokal eller uppförande av sådan samt redogörelse för tillämpad eller planerad arbets- eller tillverkningsmetod i sådan omfattning som tillsynen i varje särskilt fall förutsätter;

6) att inom en av honom utsatt skälig tid av arbetsgivaren, av en ensamföretagare som avses i 6 § 4 mom. lagen om skydd i arbete och av dem som nämns i 6 § 1 och 3 mom. i samma lag såväl muntligt som skriftligt få uppgifter som behövs för tillsynen; samt

7) att av arbetsgivaren till påseende få det mellan arbetsgivaren och den som producerar företagshälsovårdstjänster ingångna avtalet om ordnande av företagshälsovård eller arbetsgivarens beskrivning av företagshälsovård som han själv har ordnat samt verksamhetsplanen för företagshälsovården och av grundad anledning andra eventuella handling-

ar som behövs för att det skall kunna konstateras att företagshälsovården genomförs på behörigt sätt.

11 §

Arbetarskyddsfullmäktigen har rätt att för sitt uppdrag till påseende få handlingar och förteckningar vilka arbetsgivaren skall föra i enlighet med bestämmelserna om arbetarskyddet. Arbetarskyddsfullmäktigen har även rätt att ta del av utlåtanden och undersökningsresultat om hälsa och säkerhet i arbetet och att få kopior av samtliga ovan avsedda handlingar. Vad som föreskrivs ovan gäller även ett mellan arbetsgivaren och den som producerar företagshälsovårdstjänster ingånget avtal om ordnande av företagshälsovård eller arbetsgivarens beskrivning av företagshälsovård som han själv har ordnat samt verksamhetsplanen för företagshälsovården.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Osmo Soininvaara*

Nr 1385

L a g**om ändring av folkhälsolagen**

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i folkhälsolagen av den 28 januari 1972 (66/1972) 14 § 1 mom. 7 och 8 punkten, 14 a § 1 mom. 2 punkten och 15 § 4 mom.,
 dessa lagrum sådana de lyder, 14 § 1 mom. 7 punkten i lag 746/1992 och 14 § 1 mom. 8 punkten i lag 248/1997, 14 a § 1 mom. 2 punkten i lag 71/1991 och 15 § 4 mom. i lag 407/1988, som följer:

14 §

Inom folkhälsoarbetet åligger det kommunen

7) att bereda arbetstagare som arbetar på arbets- och verksamhetsplatser inom kommunen sådana företagshälsovårdstjänster som arbetsgivaren skall svara för enligt 12 § lagen om företagshälsovård eller enligt andra författningar och enligt vad som bestämts med stöd av dem;

8) att i tillämpliga delar för företagare inom kommunen och andra som för egen räkning där utför arbete ordna företagshälsovård som avses i 12 § lagen om företagshälsovård och i bestämmelser som utfärdats med stöd av dem;

14 a §

Utöver vad som stadgas i 14 § skall en kommun som därtill åläggs genom förordning inom folkhälsoarbetet

2) för sjömän, oberoende av på vilken ort rederiet finns, anordna sådana företagshälsovårdstjänster som arbetsgivaren skall svara för enligt 12 § lagen om företagshälsovård eller enligt andra författningar och enligt vad som bestämts med stöd av dem.

15 §

Kommunen kan med en arbetsgivare som är verksam inom kommunens område avtala om att kommunens hälsovårdscentral skall ordna i 14 § lagen om företagshälsovård nämnd sjukvårds- och övriga hälsovårdstjänster för de arbetstagare som är anställda hos arbetsgivaren.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Omsorgsminister *Osmo Soininvaara*

Nr 1386

L a g**om ändring av 29 a § sjukförsäkringslagen**

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i sjukförsäkringslagen av den 4 juli 1963 (364/1963) 29 a § 1 mom., sådant det lyder i lag 782/1994, som följer:

29 a §

De kostnader som avses i 29 § 1—3 mom. ersätts till 50 procent enligt de grunder som statsrådet fastställer för varje ersättningsklass så som folkpensionsanstalten närmare bestämmer. Den ersättning som skall betalas bestäms enligt ett kalkylerat maximibelopp per arbetstagare. Den delegation som avses i

22 § lagen om företagshälsovård skall beredas möjlighet att ge utlåtande i saken innan statsrådet fastställer grunderna. Maximibeloppen justeras årligen i motsvarighet till den allmänna kostnadsutvecklingen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 21 december 2001

Republikens President**TARJA HALONEN**Omsorgsminister *Osmo Soininvaara*RP 114/2001
ShUB 36/2001
RSv 167/2001

Nr 1380—1386, 2 ark